

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/27/2021
Identifikačné číslo spisu:	6117010518
Dátum vydania rozhodnutia:	05.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6117010518.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému W. C. pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 5. októbra 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného W. C. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. júla 2018, sp. zn. 5To/63/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. C. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 13. februára 2018, sp. zn. 3T/35/2017, uznal obvineného W. C. vinným zo zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase od 19.30 hod. do 22.00 hod. 31. mája 2015 v N. N. na D. X v trojizbovom byte, na prvom poschodí, presne nezisteným spôsobom fyzicky napadol svoju družku L. C., nar. XX. Z. XXXX, pričom jej spôsobil viaceré krvné podliatiny lokalizované prevažne na ľavej strane tela a to v oblasti ľavého ramenného kĺbu, na zadnej strane ľavého predlaktia, na ľavej bočnej strane trupu s pásovitými odreninami kože, ako aj zlomeniny rebier vľavo s ložiskovým roztrhnutím pohrudnice a so zakrvácaním do okolitého medzi rebrového svalstva, povlak krvi v ľavej pohrudnicovej dutine, približne 2100 ml krvi v dutine brušnej a taktiež viaceré tržné poranenia puzdra a tkaniva sleziny s následným krvácaným šokom, ktoré zranenia sú v priamej príčinnej súvislosti s úmrtím poškodenej.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 147 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne mu podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Rovnako okresný súd obvinenému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, IČO: 35 937 874 škodu vo výške 12, 64 eura. Podľa § 288 ods. 1

Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodeného A. C., nar. XX. W. XXXX, trvale bytom G. XX, R. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 3. júla 2018, sp. zn. 5To/63/2018, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo doručené obhajcovi obvineného 1. augusta 2018, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 10. decembra 2020 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako aj žiadosť o prerušenie výkonu rozhodnutia podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku.

V úvode odôvodnenia tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený požiadal, aby dovolací súd v zmysle § 380 ods. 4 Trestného poriadku prerušil výkon rozhodnutia, proti ktorému podal dovolanie, a to až do rozhodnutia dovolacieho súdu. Svoju žiadosť odôvodnil tak svojim vekom (takmer 69 rokov), kedy podľa neho akýkoľvek časový horizont strávený vo výkone trestu odňatia slobody je o to výraznejší, avšak najmä prítomnosťou nezákonnosti v trestnom konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého uznesenia v neprospech jeho osoby. Podľa obvineného v označenom trestnom konaní konajúce súdy nerešpektovali zákon. Obmedzenie osobnej slobody výkonom trestu odňatia slobody považuje za stav protiprávny, ktorý výrazne zasahuje do jeho základných práv a slobôd, a ktorý nie je podľa neho pre dosiahnutie účelu trestného konania nevyhnutný. Predmetnú žiadosť považuje za podporenú aj skutočnosťou, že trestné stíhanie nevykonával väzobne a na orgány činné v trestnom konaní, ako aj na súd, sa vždy dostavil a počas celého trestného konania plne spolupracoval. Poznamenal, že v prípade, ak dovolací súd vyhovie jeho žiadosti o prerušenie výkonu rozhodnutia, týmto písomne sľubuje, že sa bude zdržiavať výlučne na adrese svojho trvalého bydliska a povedie riadny a usporiadaný život, ktorý bude ctíť a rešpektovať zákon. Dodal, že rozhodnutia príslušných orgánov sa zaväzuje v budúcnosti rešpektovať a dobrovoľne sa im podriaďovať.

Ďalej obvinený uviedol, že rozhodnutia súdov považuje za nezákonné a preto sa domáha vyvolania konania, v ktorom dôjde k ich revízii z dôvodu porušenia zákona. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený poukázal na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31. augusta 2017, sp. zn. I. ÚS 249/2017, R 43/2018 a uviedol, že zo strany všeobecných súdov nedošlo k vysporiadaniu sa s podstatnými skutočnosťami namietanými v rámci jeho obhajoby. Poznamenal, že počas celého trestného stíhania neboli vypočutí žiadni priami svedkovia, ktorí by akýmkoľvek spôsobom potvrdzovali súdmi ustálený priebeh skutku. Pokračoval, že mal byť usvedčovaný výlučne výpoveďami nepriamych svedkov (M. T., P. C., O. T.), ktorých vyjadrenia spočívali v tom, že jeho brat (O. C., rovnako nepriamy svedok) im mal povedať, ako mu volala poškodená, ktorá svedkovi zas mala povedať, že ju mal biť. V tejto súvislosti je podľa obvineného potrebné zvýrazniť výpoveď svedka O. C., ktorý rezolútne poprel opisované vyjadrenie a pripustil jedine to, že s poškodenou síce telefonoval, táto sa však vyjadrila len všeobecne, a to že ju niekto bije fľašou. Navyše podľa obvineného, v čase dorazenia záchranných zložiek a uvedených svedkov na miesto skutku, aj v dôsledku šoku, vypätých emócií a negatívneho vzťahu k jeho osobe, vyostrená situácia s vysokou pravdepodobnosťou postačovala k výraznej dezinformácii medzi svedkami. Súdy podľa obvineného na obhajobu v opísanom smere žiadnym spôsobom nereflektovali a v odôvodneniach svojich rozhodnutí tieto námietky nepoňali ani okrajovo. Ďalej podľa neho neboli ponúknuté žiadne dôvody, na podklade ktorých určitej skupine dôkazov (svedkov) uverili a ktoré naopak považovali za nevierohodné, eventuálne akékoľvek úvahy smerujúce k podobným záverom.

V súvislosti so znaleckým posudkom vypracovaným MUDr. N. Ť. obvinený uviedol, že zo znaleckého posudku ako aj následných výpovedí znalca vyplynulo, že zranenia poškodenej mohli vzniknúť údermi (napr. aj fľašou) alebo aj kopaním nohou (topánkou); ako aj, že k spisu neboli doložené (zabezpečené) žiadne konkrétne objekty na porovnanie a skúmanie. Obhajoba opakovane poukazovala na chýbajúce doličné predmety ako prípadné hlavné usvedčujúce dôkazy.

Obdobne podľa názoru obvineného súdy rezignovali na obhajobnú námietku ohľadne spôsobu útoku a otázky, či by vôbec bolo v jeho možnostiach taký útok uskutočniť. Poznamenal, že ak totiž znalec pripustil ako vznik zranení aj kopanie nohou, absentuje akékoľvek skúmanie pozície poškodenej a útočníka počas útoku s prihliadnutím na mechanizmus vzniku zranení. V prípade ak poškodená a útočník stáli, vyvstala podľa obvineného otázka, či vzhľadom na svoj vek, postavu a fyzické predpoklady vôbec kopaním mohol zasiahnuť vrchnú časť tela poškodenej (miesta zranení, ktoré viedli k smrti poškodenej). Obvinený zdôraznil, že poukazované skutočnosti sa týkali fundamentálnych otázok uznania viny (str. 10 rozsudku, str. 4 uznesenia). Obvinený rovnako uviedol, že súd má povinnosť vysporiadať sa s námietkami obžalovaného, ktorými tento realizuje svoje právo na obhajobu. Súd podľa obvineného porušil túto povinnosť, pokiaľ ignoruje námietky obžalovaného voči dôkazom, na ktoré súd odkazuje ako na kľúčové pre učené skutkové závery. Dodal, že v dôsledku tejto skutočnosti súd potom upiera obžalovanému právo na súdnu ochranu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1104/08). Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2014, sp. zn. 1Tdo/55/2014, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2007, sp. zn. III. ÚS 260/2007, a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, č. 13942/88.

Okrem vyššie rozvitých skutočností poukázal obvinený aj na postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov, z ktorého je podľa neho zrejmé, že pozornosť konajúcich orgánov bola od počiatku zameriavaná prakticky výlučne na jeho osobu, čím podľa obvineného došlo k porušeniu prezumpcie nevinu. Uvedená konklúzia je podľa obvineného potvrdená aj ich nesprávnym postupom (nezabezpečenie doľichných predmetov s tým, že pre ďalší postup pokladali za dostačujúce výsostne nepriame dôkazy). Vo vzťahu k zásade prezumpcie nevinu v kontexte porušenia práva na obhajobu odkázal obvinený na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2017, sp. zn. 4Tdo/57/2016. Obvinený taktiež poukázal na svoju výpoveď, z ktorej vyplýva, že na mieste skutku sa nachádzala aj ďalšia osoba - syn poškodenej O. C., ktorý (ako z vykonaného dokazovania vyplynulo) mal poškodenú neraz fyzicky napadnúť. Podľa obvineného konajúce orgány sa žiadnym, resp. nedostatočným, spôsobom zaoberali aj alternatívou spáchania skutku inou osobou (str. 5 napadnutého uznesenia). Dôveryhodnosť O. C. ako svedka bola podľa obvineného výrazne narušená výsluchmi na hlavnom pojednávaní, keďže po viacerých výsluchoch v prípravnom konaní prvýkrát až na hlavnom pojednávaní uviedol, že po príchode do bytu mu obvinený mal povedať „dobil, resp. dojeбал som ti mamu“. Je podľa obvineného zrejmé, že aj na základe spôsobu jeho obhajoby (poukazovanie na jeho osobu ako potenciálneho páchatel'a) vyvinul (O. C., pozn.) snahu cieľnú na usvedčenie obvineného a konajúce orgány pri hodnotení dôkazov (aj z pohľadu dôveryhodnosti) ponechali túto okolnosť bez povšimnutia. Obvinený opätovne zdôraznil, že tento jeho údajný výrok svedok zakomponoval do svojej výpovede až na hlavnom pojednávaní. Okrem toho, že vyhodnotenie časového rámcu desiatich minút (ktoré bol syn poškodenej v byte, pozn.) ako okolnosti v prospech svedka (desať minút je podľa obvineného absolútne dostatočný časový priestor pre spáchanie stíhaného skutku) považoval obvinený za kategoricky nesprávne najmä zreteľné využitie tzv. vylučovacej metódy zo strany súdu. Konštrukcia myšlienkových úvah v naznačenom smere nemôže podľa obvineného byť v trestnom konaní prípustná, najmä pokiaľ neexistuje žiadny iný dôkaz spájajúci obvineného s posudzovanou trestnou činnosťou. Ďalej odkazujúc na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavents proti Litve z 28. novembra 2002 a vo veci Melich a Beck proti Českej republike z 24. júla 2008 vyjadril presvedčenie, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže aprobovať snahu orgánov činných v trestnom konaní a súdov určiť osobu páchatel'a prostredníctvom tzv. vylučovacej metódy, teda postupu, kedy bola za páchatel'a označená tá osoba, ktorá po (údajne korektnom) vylúčení iných možností ostala ako posledná. Obvinený poznamenal, že na orgány činné v trestnom konaní a najmä na súdy sú kladené zvýšené nároky korektnosti dokazovania, precízneho a celkom jednoznačného vylúčenia všetkých racionálnych a logických alternatív skutkového deja a presvedčivosti odôvodnenia ich záverov o vine danej osoby. Ako však bolo obvineným poukázané, uvedené podmienky neboli podľa neho plnohodnotne naplnené, keďže príslušné orgány sa už v rannom štádiu trestného konania zamerali na overovanie iba jednej varianty.

Nie je podľa obvineného možné poprieť, že trestný súdny proces je úzko zameraný na zisťovanie

skutočností a hľadanie pravdy, ale skutočnosť a pravda musia byť hľadané správnym a zákonným spôsobom v súvislosti so širším záujmom na výkone spravodlivosti. Domnienka a špekulácia sú v trestnom súdnom procese rigorózne neprístupné a sú posudzované ako „zlé služby“ vo veci spravodlivosti (vyššie už uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/57/2016). V závere obvinený uviedol, že v prejednávanej veci došlo k porušeniu práva na obhajobu nie len nevysporiadaním sa so základnými obhajobnými námietkami, ale aj konaním kompetentných orgánov spôsobom, ktorý nekonvenuje s jednou z najhlavnejších zásad trestného konania zásady prezumpcie nevinu.

Na podklade všetkých opísaných skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým uznesením a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného; aby postupom podľa § 386 a § 388 Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil, ako aj rozsudok okresného súdu a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že obvinený napáda najmä skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa, čo však nie je zákonný dovolací dôvod podľa § 371 Trestného poriadku. Prokurátorka je toho názoru, že krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa. V trestnom konaní boli vykonané všetky potrebné a dostupné dôkazy v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. V trestnom konaní boli vykonané všetky dôkazy, ktoré boli súčasťou vyšetrovacieho spisu, na hlavnom pojednávaní buď výsluchom svedkov, alebo prečítaním ich výpovedí, ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku.

Na základe vyššie uvedených skutočností je podľa prokurátorky zrejmé, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie sú dané, preto navrhla, aby bolo predmetné dovolanie Najvyšším súdom Slovenskej republiky odmietnuté už na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným W. C. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah

konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodoch musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dôvody dovolania sú v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní podstatne užšie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie; nie je ním akékoľvek, (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Je potrebné zdôrazniť, že trestné konanie sa posudzuje komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného W. C. na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaní a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) vo všeobecnosti uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku).

Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V podanom dovolaní ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú navyše nepodraditeľné nielen pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani pod akýkoľvek iný pre obvineného dostupný dôvod dovolania, nakoľko obsahovo smeruje konkrétne voči rozsahu vykonaného dokazovania, ktoré obvinený hodnotí podľa svojich obhajobných predstáv. Obvinený porušenie práva na obhajobu vidí v tom, že podľa neho sa krajský súd absolútne nevysporiadal, dokonca ani stručnou formou, s podstatnými skutočnosťami namietanými v rámci jeho obhajoby. Ako už bolo konštatované, ani jedna z týchto vyššie zrekapitulovaných námietok nenapĺňa rámec dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko okresný súd podrobne uviedol svoje úvahy pri dokazovaní a krajský súd rozvinul dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu odvolania a tiež sa primeraným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami, pričom v podstatných skutočnostiach odkázal na podrobné odôvodnenie rozsudku okresného súdu.

V kontexte týchto všeobecných východísk sa najvyšší súd stotožňuje so záverom krajského súdu, ktorý si v celom rozsahu osvojil tak skutkové zistenia ako aj právne posúdenie konania obvineného rozvedené v odôvodnení okresného súdu, keďže sú dostatočne podrobne a presvedčivo rozvedené. Možno v podrobnostiach odkázať, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo ako aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Rovnako možno uviesť, že okresný súd sa dôkladne vysporiadal s dôkaznou situáciou, keďže uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa spracovával pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktorí si vzájomne odporovali. Krajský súd nemal pochybnosti o správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu, ktoré však najvyšší súd nemôže skúmať a meniť, uvedených vo výroku rozsudku okresného súdu, keďže zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a aj podľa názoru krajského súdu je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že W. C. v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal na chránenej osobe, čím sa dopustil zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného W. C. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol. Z uvedeného dôvodu nepovažoval za potrebné rozhodovať ani o jeho žiadosti o prerušenie výkonu rozhodnutia do rozhodnutia dovolacieho súdu.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.